

РЕШЕНИЕ

№ 1654

гр. Варна, 06.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 15 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Валя Цуцакова

при участието на секретаря Радостина Ив. Иванова
като разгледа докладваното от Валя Цуцакова Административно наказателно дело № 20223110202389 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано по жалба от Д. С. Х. –ЕГН *****, от гр.Варна, депозирана против НП №7-2742/ 15.09.07г. на Директора на Дирекция „Обслужване” при ТД на НАП, с което на въз.Х. за нарушение на чл.51 ал.2вр.ал.1 ЗКПО/ отм./ вр. пар.27 ПЗР на ЗКПО, е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 200/ двеста /лева, на основание чл.65 ал.2 от ЗКПО/ отм/.

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, поради което, като допустима, е приета от съда за разглеждане.

С жалбата се изразява становище, че НП е незаконосъобразно, необосновано и постановено при допуснати съществени процесуални нарушения, като се иска неговата отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява само в последно с.з., от надлежно упълномощен адвокат, който в хода на делото по същество моли за отмяна на НП, поради изтичане на абсолютната давност за ангажиране на административно наказателната отговорност на въз.Х., считано от датата на издаване на НП и моли за присъждане на направените по делото

разноски.

Представителят на органа, издал НП, оспорва жалбата, а в хода на делото по същество моли НП да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно и да не бъде присъждано адвокатско възнаграждение по-високо от минимума, определен от наредбата.

След преценка на доказателствата по делото, съдът възприе следната фактическа обстановка:

Св. Г., с фамилно име преди брака-К. – инспектор по приходите в ТД на НАП-Варна, през 2007г. извършила проверка в информационната система на ТД на НАП-Варна относно неподадените годишни данъчни декларации по ЗКПО и установила, че от въз.Х. няма подадена ГДД за 2006г.

Според показанията на св.Г., бил съставен АУАН за приетото за установено нарушение, въз основа на което на 15.09.2007г. въз основа на материалите, съдържащи се в АНП, АНО издал НП, предмет на настоящата въззивна проверка.

Със същото на въз.Х., било наложено административно наказание „Глоба” в размер на 200/ двеста /лева, на основание чл.65 ал.2 от ЗКПО/ отм/, за нарушение на чл.51 ал.2вр.ал.1 от ЗКПО, тъй като е било прието, че нарушението е извършено повторно и че въпреки отмяната на стария закон санкционната норма на отменения закон е по-благоприятна за дееца.

Тъй като цитираният в НП АУАН не бе приложен към материалите по делото, същият бе изискан изрично от съда, но не бе получен, с отговор че е изтекъл срокът за съхранение.

Съдът напълно кредитира показанията на св.Г., тъй като същите са последователни и искрени.

Съдът изцяло кредитира и писмените материали от АНП, приобщени към доказателствата по делото, както и приетите в с.з., тъй като същите са непротиворечиви по между си и кореспондират с установената по делото фактическа обстановка.

Гореизложеното се установява от показанията на св.Г., дадени в с.з., заповед, и от останалите, приетите писмени доказателства по делото, съдържащите се в АНП и приети в с.з..

Като прецени изложената фактическа обстановка, с оглед

нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, настоящият състав на ВРС, достигна до следните правни изводи:

Видно от представените и приети в с.з. заповеди, издаденото НП, са издадено от оправомощено лице.

Въпреки горното съдът намира, че в хода на АНП са допуснати съществени процесуални нарушения.

На първо място, началото на АНП се поставя със съставянето на АУАН за приетото за установено нарушение, но кога, от кого и за какво нарушение е съставен АУАН- съдът е лишен от възможност да прецени, тъй като АУАН по преписката липсва и такъв се установи, че не се съхранява и в ТД на НАП- Варна. Отразяването в НП, че е съставен някакъв АУАН от определен служител, не компенсира липсата на доказателства в тази насока. Съдът е лишен от възможност да прецени кога точно е съставен, връчен ли е по надлежния ред, на кого, за същото нарушение ли е съставен АУАН, за което е издадено НП и т.н.- все въпроси, които касаят законосъобразността на проведеното АНП. Ако няма доказателства, че е бил съставен АУАН за нарушението, за което е издадено НП, няма как да се прецени и да се твърди, че има законосъобразно проведено АНП, приключило с издаването на НП.

На второ място, не става ясно от описанието на нарушението от фактическа страна в какво точно качество е ангажирана отговорността на жалбоподателката и защо- факти липсват. Има правен извод, че не е изпълнила определено свое задължение.

На трето място има противоречие и относно датата на която се приема, че има извършено нарушение- твърди се , че се дължи ГДД за 2006г., а се сочи срок за подаването й 02.04.2006г./ съгласно съдържанието на НП/.

Твърди се повторно нарушение, но доказателства за предходното такова, ако е извършено, по делото липсват.

Твърди се, че има съставен АУАН срещу жалбоподателката в качеството й на управител на дружество,/ актът по делото липсва/, но от фактическа страна, за какво точно АНО е решил да ангажира отговорността й не се сочи и за дейността на което дружество се приема, че не е подадена ГДД също не става ясно.

Освен горното съдът споделя възраженията за изтекла давност.

Разпоредбата на чл.34 от ЗАНН е специална и регламентира случаите, в които не следва да се образува АНП, както и случаите, когато образуването на АНП следва да се прекрати, но тези специални срокове касаят процесуалните срокове за съставяне на АУАН и издаването на НП и са свързани с основния принцип за бързина в АНП.

Разпоредбата на чл. 82 от ЗАНН регламентира давностните срокове за изпълнение на наложените административни наказания.

В ЗАНН, обаче, липсва регламентация на давностни срокове, за погасяване на административнонаказателното преследване, каквито се съдържат в Общата част на НК.

Съгласно разпоредбата на чл.11 от ЗАНН, по въпросите на вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго.

Съгласно разпоредбата на чл.24ал.1т.3 от НПК, изтеклата давност е обстоятелство, което изключва наказателната отговорност, като в Тълкувателно решение № 112 от 16.12.82г. на ОСНК изрично се сочи, че институтите за спиране и прекъсване на давността за наказателно преследване- чл.81 от НК, се прилагат и за давността по чл.34 от ЗАНН, съответно наличието на специалната норма на чл.34 от ЗАНН, не изключва прилагането в общия случай на абсолютния давностен срок по смисъла на чл.81 ал.3 от НК, още повече, че след като е предвиден абсолютен давностен срок, след изтичане на който се погасява възможността за наказателно преследване на престъпление, не би могло да се приеме, че липсва абсолютен давностен срок за ангажиране на административнонаказателна отговорност .

В този смисъл, съдът намира, че доколкото ЗАНН не предвижда изрична регламентация на института давност за погасяване на административнонаказателно преследване/ извън сроковете за съставяне на АУАН и издаване на НП/, както и предвид цитираното по-горе Тълкувателно решение и ТР №1 от 27.02.2015г. на ВКС., следва да намерят приложение съответните текстове на чл.80 и 81 от НК, каквато е и преобладаващата практика на административните съдилища, включително и на Административен съд-Варна.

В съответствие с гореизложеното и съгласно разпоредбата на чл.81ал.3

от НК, във връзка с 80ал.1т.5 от НК/ в редакцията, която е била в сила към момента на извършване на нарушението и към момента на издаване на НП/, всяко едно административнонаказателно преследване се погасява с изтичането на срок от две години от извършване на нарушението, ако не са били предприети действия за ангажиране отговорността на нарушителя и срок от 3 години от извършване на нарушението, независимо от спирането и прекъсването на давността и независимо от субекта на административнонаказателната отговорност. В този смисъл съдът намира, че в конкретния случай, въпреки, НП е издадено в сроковете, визирани в чл.34 от ЗАНН, при извършено нарушение през 2006г. или 2007г.- неясно кога, към момента на настоящото произнасяне от страна на ВРС е изтекла не само обикновената давност, тъй като няма никакви доказателства същата да е прекъсната или спирана, а и абсолютната давност за административнонаказателно преследване/ най късно през 2010г./, което налага отмяната на НП и прекратяването на административнонаказателното производство. Изцяло в горния смисъл е Решение на Адм. съд по КНАХД №1891/22г. и мн. др.

Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Разпоредбата на чл. 63д, ал.4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал.1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс.

В настоящия случай АНО е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който своевременно е поискал и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съдът, обаче е констатирал, че са налице основания за цялостна отмяна на НП. Поради което предвид изхода на спора, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело е неоснователно.

При този изход на делото и с оглед направеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане за присъждане на направените по делото разноски, на основание [чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН](#) следва да бъде осъдена ТД на НАП-Варна, към чиято структура се числи издателя на НП, да заплати на адвокат Б. М. Р. от АК Варна, сумата 300 лева, представляваща адвокатско възнаграждение. Видно от договора за правна защита и съдействие /приложен по делото/, сключен между жалбоподателя Х. и адвокат Р., е било договорено възнаграждение на последния, но не е било платено поради договорка за безплатна защита на основание [чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата](#). Съгласно тази разпоредба, адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на роднини, близки или на друг юрист, като при уважаване на претенцията се дължи на адвоката възнаграждение, дължимо от другата страна в определен от съда размер, който обаче не може да е по-нисък от предвидения в Наредбата по [чл. 36, ал. 2 от ЗА](#). Според [чл. 18, ал. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г.](#) за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела от административнонаказателен характер възнаграждението е 300 лева. Тук следва да се посочи, че изявленията на страните по сключения договор за правна защита и съдействие относно наличието на конкретно основание за оказване на безплатна правна помощ по [чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА](#) обвързват съда и той не дължи проверка за съществуването на конкретната хипотеза. В този смисъл е и трайно установената съдебна практика по приложението на този текст от ЗА, напр. [Определение № 7159 от 10.06.2020 г.](#) на ВАС по адм. дело № 11735/2019 г., I отделение. Пак в този смисъл, следва да бъде отбелязано и че адвокатът, а не представляваната от него страна, има право да получи определеното му възнаграждение.

Водим от горното и на основание [чл. 63, ал. 2, т. 1](#) и [чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН](#), във връзка с [чл. 38, ал. 2 от ЗА](#), съдът

Предвид гореизложеното, настоящият състав на ВРС:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП №7-2742/ 15.09.07г. на Директора на Дирекция „Обслужване” при ТД на НАП, с което на Д. С. Х. –ЕГН *****, от гр.Варна, за нарушение на чл.51 ал.2вр.ал.1 ЗКПО/ отм./ вр. пар.27 ПЗР на ЗКПО, е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 200/ двеста /лева, на основание чл.65 ал.2 от ЗКПО/ отм/ и ПРЕКРАТЯВА АНП.

ОСЪЖДА да заплати на адвокат Б. М. Р. от АК - Варна, сумата 300 /триста/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационна проверка пред Административен съд-Варна в четиринадесетдневен срок от съобщението до страните.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се изпрати по компетентност на Наказващия орган.

Съдия при Районен съд – Варна: _____